

Chương Ba Mười Một

LÝ GIA TRANG ĐỘT BIẾN

Ra đến đại sảnh Lý Duy Năng thấy một người tráng niên khoảng ba mươi tuổi khí mặt hiên ngang, mặc dù vận trong mình chiếc áo thư sinh nhưng vẫn không kém phần uy vũ.

Người thứ hai là một lão già áo xanh, họ cùng nói chuyện với Khang Văn Huy.

Họ Khang đứng lên giới thiệu:

– Đây là Tệ Trang Thiếu Gia Đại công tử, còn đây là Nghiêm thiếu hiệp, đi cùng với Cồ tiên sinh.

Lý Duy Năng vòng tay thủ lễ:

– Xin mời Nghiêm thiếu hiệp và Cồ tiên sinh an tọa.

Sau khi phân ngôi chủ khách xong Nghiêm Tú Hiệp nghiêng tai nói:

– Gia thúc cho tại hạ cùng Cồ tiên sinh tới đây vấn an tệ trang và có gửi theo một phong thư, xin Lý công tử xem qua.

Hắn lấy trong áo ra một phong thư hai tay trao cho gia chủ.

Lý Duy Năng mở thư xem ngay.

Đại ý trong thư nói: Vì nghe Đại Trang Chủ bệnh lâu chưa hết nên đã đặc biệt thỉnh Cồ Thiên Khải tiên sinh đến vì Lý trang chủ mà chuẩn mạch may nhờ hồng phúc hy vọng Lý trang chủ qua được cơn bệnh ngặt.

Lý Duy Năng xem xong thư, lật đặt đứng lên vòng tay nói với Cồ Thiên Khải:

– Cồ tiên sinh vốn là một danh y miền Xuyên Thiểm, thế mà tại hạ lại không biết, mong tiên sinh thứ lỗi.

Cồ Thiên Khải vòng tay:

– Không dám, lão phu chỉ biết qua ít nhiều y thuật cũng vì chỗ quen biết mà nhận lời Nghiêm đại hiệp đến đây chỉ là chuyện cầu mong hồng phúc của Lý trang chủ mà thôi.

Lý Duy Năng lại vòng tay nói với Nghiêm Tú Hiệp:

– Nghiêm lão bá thể sinh cố cựu, thật tiểu đệ ám kích vô cùng, chỉ có điều gia phụ trong mấy tháng nay nhờ có thuốc thanh trừng bệnh nên đã thuyên giảm khá nhiều, nhị vị khổ cực đến đây khiến cho tiểu đệ cảm thấy bất an vô cùng.

Câu nói quá rõ ràng, gia chủ đã từ chối hẳn vấn đề xem bệnh.

Ngồi kế bên, Khang Văn Huy hơi biến sắc khi nghe câu nói của Lý Duy Năng.

Tuy nhiên hắn là một tổng quản, một người thuộc hạ nên không tiện có ý kiến ngay trong lúc đó.

Hắn ngồi làm thinh nhưng trong lòng hết sức bồn chồn.

Nghiêm Tú Hiệp khẽ cau mày nghĩ: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của Quản huynh, Bắc Lý hắn đã cam tâm khuất phục Ngũ Phương Môn rồi”...

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn cố làm như không nghe thấy điều gì khác lạ, hắn cười nói với Lý Duy Năng:

– Thì ra Lý đại trang chủ đã gặp được thuốc hay, thật là chuyện đáng mừng.

Hắn ngưng một chút rồi đưa mắt nhìn quanh:

– Dám thưa đại công tử, tại hạ phụng mệnh gia thúc đến đây ngoài câu chuyện này giờ còn có vấn đề xin thưa trực tiếp nhưng nơi đây tại hạ cảm thấy hơi bất tiện.

Lý Duy Năng nói:

– Nhị vị từ xa đến vậy xin mời vào thư phòng dùng trà rồi chúng ta nói chuyện sau.

Cả hai cùng theo Lý Duy Năng vào thư phòng và sau khi gia đình pha trà thì Khang Văn Huy cáo thối.

Thư phòng vốn là nơi mà bình nhật dùng làm chỗ tịnh dưỡng cho Lý Quang Trí, nơi đây cách hẳn bên ngoài, quả đúng là nơi để bàn những chuyện riêng tư.

Lý Duy Năng nâng chén:

– Xin mời nhị vị.

Nghiêm Tú Hiệp uống trà một cách chậm chậm và hắn không nói một câu nào.

Qua tuần trà thứ nhất Lý Duy Năng bắt đầu nôn nóng:

– Chẳng hay Nghiêm lão bá trao lời với Nghiêm thiếu hiệp như thế nào, tiểu đệ đang cung kính xin nghe.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Tháng trước đây gia thúc có gặp chưởng môn Hoài Dương Phái Quách đại hiệp...

Lý Duy Năng hơi đổi sắc, hắn hỏi luôn:

– Chẳng hay Quách đại hiệp và Nghiêm lão bá có chuyện chi?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Gia thúc bảo rằng Bắc Hiệp Sơn cầu y cho Giang Nhị công tử và có gặp Thanh Kỳ Lệnh Chủ đột nhập Bạch Vân Quan và chuyện Lý lão trang chủ bị người giả mạo.

Lý Duy Năng hoàn toàn biến sắc.

Chuyện biến thiên ở Lý gia trang với họ đã trở thành chuyện vô cùng bí mật, vì

thanh danh vì sự nghiệp họ cố không cho tiết lộ phong thanh trong thiên hạ giang hồ. Cho nên sau khi nghe Nghiêm Tú Hiệp đề cập là Lý Duy Năng cảm thấy rất là khó chịu.

Nghiêm Tú Hiệp nói tiếp:

– Gia thúc nghe Quách đại hiệp nói về chuyện đó thì rất là kinh nghi nghĩ rằng tư cách chưởng môn nhân đại phái và là chỗ thân tình, nhất định không khi nào Quách đại hiệp lại không nói đúng những chuyện mắt thấy tai nghe nên gia thúc rất nóng lòng muốn đến gặp vấn an lão trang chủ nhưng hiềm vì Thái Bình Bảo liên tiếp gặp biến cố nghiêm trọng thành thử ra tại hạ cùng Cồ tiên sinh đến đây, một là chuẩn mạch cho Lý lão trang chủ một mặt thỉnh vấn Lý công tử xem sự thế có đúng như thế không?

Và Nghiêm Tú Hiệp chỉ Cồ tiên sinh nói luôn:

– Vị Cồ tiên sinh đây vốn là chỗ giao tình với gia thúc hơn ba mươi năm, người rất thông về y dược, chính kỳ độc trong Giang Nhị công tử cũng nhờ Cồ tiên sinh mà khỏi. Cho nên gia thúc đã nói chuyện đột biến Lý gia trang cho Cồ tiên sinh nghe rồi xin đại công tử đừng ngại chi cả.

Lý Duy Năng cắn môi ngồi lặng thầm suy nghĩ mãi cho đến khi Nghiêm Tú Hiệp nói xong, hấn mới chậm chậm gật đầu:

– Vâng, chuyện quả đúng là đã xảy ra như thế, gia phụ chính bị Ngũ Phượng Môn ám toán khi đến Bắc Hiệp Sơn dưỡng bệnh thì bị tráo người, nhưng vì thanh danh của gia phụ cho nên chúng tôi nhất luật không cho phong thanh. Nếu không vì chuyện tình cảm lo cho sự an nguy của Nghiêm lão bá cho gia phụ thì cho dù Nghiêm thiếu hiệp có ý tốt thì tiểu đệ vẫn từ chối... nhưng dù sao chúng cũng đã trở thành quá khứ...

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Ý đồ của Ngũ Phượng Môn là nhắm vào “Tứ Đại Thế Gia” của võ lâm mà công kích, Lý gia trang là mục tiêu thứ nhất của họ, thế nào Lý trang chủ lại được an thân trở lại?

Lý Duy Năng nói:

– Ngũ Phượng Môn cướp tráo gia phụ, đồng thời ra điều kiện với tiểu đệ là sẽ thả nếu gia phụ bằng lòng thoát xuất giang hồ đừng nhúng tay vào chuyện thị phi, tiểu đệ vì sự an nguy của gia phụ nên đã chấp nhận điều kiện ấy.

Nghiêm Tú Hiệp biết ý Lý Duy Năng chỉ nói điều kiện thứ nhất mà không chịu đề cập điều kiện thứ hai, điều kiện buộc phải làm phó Thanh Kỳ Lệnh Chủ, như vậy có nghĩa là hấn đã bằng lòng chấp nhận tất cả với họ rồi.

Nghiêm Tú Hiệp vẫn gật đầu:

– Gia thúc cũng đã cho tại hạ biết qua là ngay bây giờ giang hồ manh nha đại loạn, gia thúc cũng có ý quy ẩn từ lâu, chỉ hiềm vì khi nhìn thấy bằng hữu lọt vào tay kẻ khác nên không thể khoanh tay làm ngơ.

Lý Duy Năng cứ cúi mặt lặng thinh.

Nghiêm Tú Hiệp cứ nói:

– Gia thúc và lão trang chủ thâm tình rất hậu, chính vì mối thâm tình đó mà gia thúc không được yên lòng...

Lý Duy Năng nói giọng lãnh đạm:

– Đa tạ Nghiêm lão bá đã có lòng nhưng gia phụ đã thoái xuất giang hồ tự nhiên cũng thoái xuất tất cả các thị phi.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Nhưng lão trang chủ uy danh một cõi, tại hạ sợ rằng bọn Ngũ Phượng Môn không dễ dàng để yên thân đâu.

Lý Duy Năng cười nhạt:

– Nếu bọn Ngũ Phượng Môn đến khuấy phá nhà này thì chúng cũng phải biết rằng Lý gia đâu phải hạng người dễ chọc.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Khi tại hạ sửa soạn đến đây, gia thúc có căn dặn mấy điều, muốn tại hạ thay mặt người mà nói lại với đại công tử.

Lý Duy Năng gật đầu:

– Vâng, Nghiêm lão bá có dặn điều chi xin Nghiêm thiếu hiệp cứ nói.

Nghiêm Tú Hiệp hơi do dự một giây, cuối cùng hấn tỏ vẻ dè dặt:

– Chuyện này quan hệ khá lớn, lớn tới mức tại hạ thấy khó khăn mở miệng...

Lý Duy Năng nói:

– Nghiêm huynh không nên nói thế, gia phụ và Nghiêm lão bá vốn là chỗ thâm giao như Nghiêm huynh đã biết, vậy thì Nghiêm lão bá có lời căn dặn thì Nghiêm huynh cứ nói chứ không có gì phải ngại ngùng.

Nghiêm Tú Hiệp vùng nghiêm mặt và hạ thấp giọng:

– Gia thúc muốn tiểu đệ hỏi đại công tử rằng khi bọn Ngũ Phượng Môn đưa lão trang chủ về, công tử có nghĩ rằng đó thật là Lý trang chủ hay không?

Lý Duy Năng rúng động sống sờ...

Ba tháng trước đây, lúc bọn Ngũ Phượng Môn đưa Lý Quang Trí về thì Lý Duy Năng đã xem xét thật kỹ lưỡng, lúc đó Lý Duy Năng thấy cha mình đang bị hôn mê, trên mặt không có gì tỏ ra là mặt giả cả, từ đó đến nay không khi nào Lý Duy Năng nghĩ đến vấn đề như thế...

Bây giờ thì quả hấn đã giật mình, hấn nhìn sống Nghiêm Tú Hiệp và hỏi dồn:

– Nghiêm lão bá còn nói chi nữa không?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Gia thúc căn cứ vào mấy điều nghi vấn để mà đoán ra như vậy.

Lý Duy Năng càng hỏi tới:

– Chẳng hay Nghiêm lão bá căn cứ vào những điểm nào, có nói cho Nghiêm huynh nghe không?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Tự nhiên là gia thúc có nói, cũng căn dặn tại hạ chuyển lời mong đại công tử hãy chú ý.

Lý Duy Năng vụt khoát tay:

– Khoan, Nghiêm huynh hãy đợi một chút.

Nghiêm Tú Hiệp ngạc nhiên dừng lại thì Lý Duy Năng đã đứng lên gọi lớn:

– Thanh Hồng...

Tên tỳ nữ bưng trà khi nãy bước vô khép nép:

– Đại công tử có điều chi dạy bảo?

Lý Duy Năng nói:

– Người đi bảo Lý Bá đến đây ta bảo.

Thanh Hồng lui ra một lúc thì một đại hán mang cặp song câu bước vào vòng tay:

– Chẳng hay đại công tử đòi tiểu nhân có chuyện chi?

Lý Bá là một trong Tứ Hổ tướng của Lý gia trang, bốn người này bình thường luôn luôn theo sát bên người Lý Quang Trí gần như bốn tên đồ đệ, ba người nữa là Lý Nghiệp, Lý Thiên, Lý Thu.

Chính bốn tên “Nghiệp Bá Thiên Thu” này do Lý Quang Trí chọn đặt cho bốn tên tùy tùng thân tín, bấy nhiêu đó cũng đủ thấy cao vọng của ông ta.

Cũng chính vì cái tên này mà nhiều người trong giang hồ đã gọi Lý gia trang là “Thiên Thu Trang Viện”.

Lý Duy Năng gọi Lý Bá đứng xích lại gần căn dặn:

– Bắt đầu từ giờ phút này, phía thư phòng đều do Tứ Hổ Tướng của các người đảm trách canh phòng cẩn mật, nếu chưa có lệnh của ta thì bất cứ ai cũng không được phép vào, biết không?

Lý Bá cúi đầu:

– Vâng, thuộc hạ xin tuân lệnh.

Hắn cúi đầu vòng tay và hấp tấp lui ra.

Nghiêm Tú Hiệp thấy thái độ của Lý Duy Năng thì đoán biết rằng hắn từ lâu cũng đã có phần nào nghi ngờ có địch trà trộn trong nhà nhưng có lẽ hắn chưa nắm

chắc...

Lý Bá lui ra rồi, Lý Duy Năng mới quay lại vòng tay nói với Nghiêm Tú Hiệp:

– Xin Nghiêm huynh cứ nói tự nhiên.

Nghiêm Tú Hiệp nhấp một hớp trà rồi nói bằng một giọng chậm rãi:

– Tình hình đến mức nghiêm trọng, xin công tử thứ dung cho tại hạ những điều nói thẳng.

Lý Duy Năng gật đầu:

– Xin Nghiêm huynh cứ nói thật tình.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Gia thúc nhận thấy rằng Lý lão trang chủ là một vị tiền bối võ công lịch duyệt, bình thời lại rất ít đi ra ngoài, cho nên cơ hội để có người hạ độc là rất ít có nhưng thực tế bây giờ thì quả là lão trang chủ đã bị hạ độc, nhất là trong tình trạng không hay biết để cho người ta đầu độc, thứ thuốc độc chậm phát tác, đó là hai sự kiện lạ thường, không phải Ngũ Phượng Môn cho người vào mai phục trong nhà này thì nhất định là có người của quý trang đã đầu hàng giặc.

Lý Duy Năng đổi sắc, hấn không nói gì mà chỉ gật gật cái đầu.

Nghiêm Tú Hiệp nói tiếp:

– Điểm thứ hai mà gia thúc khả nghi là trang chủ bình thời ít đi đâu, nhất là khi biết mình bị ngộ độc thì tất nhiên rất nhiều người canh phòng cẩn mật bên mình cho dù có tên giặc nào mà vào được nhà này cũng không thể làm cái chuyện tráo đổi. Trang chủ đã đề phòng như thế, tráo đổi để mang ra khỏi gia trang là một chuyện không thể làm được.

Lý Duy Năng cau mặt:

– Nhưng chuyện tráo người và chuyện khi tại hạ phát hiện phát hiện ở Bạch Vân Quan lại là chuyện thật hiển nhiên...

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Gia thúc nhận rằng nếu lão trang chủ đã không thể bị người đánh tráo mang đi dễ dàng như thế, cho nên nhận rằng người đến nằm dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan nhất định là lão trang chủ thật.

Lý Duy Năng nhướng mắt:

– Nhưng chính tiểu đệ lật mặt nạ của tên giả mạo thấy rõ ràng không phải là gia phụ...

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Đó là một âm mưu vô cùng chu đáo, vì bọn Ngũ Phượng Môn đã muốn nắm hết tứ đại thế gia võ lâm thì không thể nào không tìm bắt lão trang chủ.

Lý Duy Năng càng thắc mắc:

– Như thế thì bằng cách nào mà chúng bắt được gia phụ mang đi?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Cứ theo gia thúc suy đoán thì chính tay Lý công tử đã thân tự đưa lão trang chủ đi theo bọn Ngũ Phượng Môn.

Lý Duy Năng tái mặt...

Nghiêm Tú Hiệp tươi cười nói tiếp:

– Căn cứ theo sự việc đầu tiên thì quý trang rất có thể đã bị kẻ địch kiếm phục lâu rồi, chúng đã thừa cơ dùng thuốc ngấm hạ độc lão trang chủ từ trước rồi mới dám giả một chiếc mặt nạ theo đúng mặt thật của trang chủ, vì thế cho nên khi công tử gỡ chiếc mặt nạ ấy ra trông thấy không phải là lão trang chủ vì chúng đã dị dung. Và chính vì thế mà công tử đã để cho bọn chúng mang đi.

Lý Duy Năng dậm chân nghiến răng:

– Như vậy thì tiểu đệ quả đã trúng độc kế của chúng rồi...

Ngưng một giây, Lý Duy Năng tặc lưỡi:

– Thôi rồi tiểu đệ nhớ ra rồi... Nhất định cái người mà chúng trao trả cho tiểu đệ không phải là gia phụ...

Vừa nói Lý Duy Năng vừa định quay người vào trong...

Nghiêm Tú Hiệp lật đật ngăn lại:

– Xin Lý công tử không nên nóng nảy, những lời của gia thúc mới chỉ phỏng đoán thế thôi, chứ thật tình sự việc như thế nào thì vẫn không dám chắc lắm vì chưa có bằng chứng nào xác thực.

Nhớ lại những lời lẽ nói với mình vừa rồi khi bàn tới việc đầu hàng Ngũ Phượng Môn, quả thật không giống khẩu khí bình thời của cha mình, Lý Duy Năng càng nổi nóng:

– Không được, đối với bọn này thì phải vạch mặt chúng ra.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Xin công tử cố dần, chỉ có thế mới điều tra đích xác...

Lý Duy Năng nói:

– Chẳng hay Nghiêm huynh có ý như thế nào?

Chỉ vị Cô tiên sinh, Nghiêm Tú Hiệp cười nói:

– Gia thúc vì chuyện ấy nên mới cho tiểu đệ thỉnh tiên sinh đây đến trợ giúp chúng ta.

Lý Duy Năng có vẻ nghi ngờ:

– Vị tiên sinh đây không phải thật là thầy thuốc đó chứ?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Chẳng những tinh thông về y dược mà tiên sinh đây còn thông biết về thuật dị dung.

Vuốt vuốt chùm râu bạc, Cồ tiên sinh mỉm cười:

– Nghiêm thiếu hiệp quá khen, thực sự thì lão phu cũng có biết qua loa có thể phân biệt được người giả hay người thật. Và đúng ra thuật dị dung cũng do từ y thuật, nhưng vì người trong giới giang hồ lạm dụng, nên bây giờ thì cách dùng của nó cũng biến hóa khá nhiều.

Không còn tâm tình đâu để nghe về y lý. Lý Duy Năng xoa xoa tay:

– Cồ lão tiên sinh đã thông về thuật dị dung, tự nhiên có thể thấy biết giả chân, vậy tiểu đệ xin thỉnh nhị vị vào chỗ gia phụ đang nằm.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Mọi việc đều phải từ từ, xin công tử không nên quá nóng nảy, bây giờ lão trang chủ thật hay là giả thì vẫn chưa rõ lắm, vậy công tử hãy bình tĩnh để mình tìm kế vẹn toàn.

Lý Duy Năng nói:

– Bây giờ thì lòng tiểu đệ đã bán loạn cả rồi, mong Nghiêm huynh hãy giúp cho.

Bình thời là một con người tự phụ nhưng đến khi gặp chuyện nằm ngoài mức tưởng tượng như thế này quả thật lòng của Lý Duy Năng đã rối lên.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Trong lúc tôi sắp sửa ra đi, gia thúc đã nghĩ ra được mấy cách cho nên đã cho dặn trình bày thật kỹ để mình thu xếp cho ổn thỏa.

Luôn luôn cứ bảo là ý kiến của Nghiêm Hữu Tam là chính vì đã biết tính tình ngạo mạn của Lý Duy Năng, Nghiêm Tú Hiệp không bao giờ dám nói là ý kiến của mình, mặc dầu khi đến đây không phải hoàn toàn đều có thể thực hành những lời ước trước Hồng Diễm Phán Quan, mà còn phải tùy cơ ứng biến.

Nghe nói có sẵn phòng kế sách, Lý Duy Năng mừng rỡ:

– Nghiêm lão bá là người từng trải nhất định là phải có kế hay, xin Nghiêm huynh hãy nói rõ cho biết.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Mấy kế dự phòng của gia thúc đều nhắm vào việc làm cho rõ giả chân về lão trang chủ, nhưng cần phải sau khi Cồ lão tiên sinh xem qua lão trang chủ rồi mới quyết định được.

Hắn ngừng lại và vụt hỏi:

– Tại hạ có điều muốn hỏi công tử, chẳng hay quý trang có vị nào có dáng giống

giống lão trang chủ hay không?

Lý Duy Năng không hiểu Nghiêm Tú Hiệp hỏi như thế là có ý chi nên hấn hơi sửng sốt:

– Gia phụ vốn con người có vóc dáng trung bình, không có một đặc điểm nào khác người cả chẳng hay Nghiêm huynh hỏi thế là có ý gì?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Công tử cứ nghĩ thử xem trong quý trang có người nào giống lão trang chủ hay không?

Lý Duy Năng nói ngay:

– Phó tổng quản của tệt trang là người có vóc dáng trung bình rất giống với vóc dáng của gia phụ.

Nghiêm Tú Hiệp lại hỏi:

– Chẳng hay con người của Dương phó tổng quản ra sao?

Lý Duy Năng nói:

– Yên Sơn Song Kiệt suốt hai mươi năm nay luôn luôn kề cận bên mình gia phụ, gia phụ xem họ như cánh tay phải tay trái, họ gần như là hai hộ vệ không thiếu trong bất cứ trường hợp nào. Nửa năm trước đây Diệp tổng quản bị phục kích chết, tiếp theo là gia phụ gặp tai nạn mà tiểu đệ thì tuổi còn quá nhỏ, công việc trong tệt trang không người quán xuyến vì thế mới đưa Khang, Dương nhậm vị đảm nhiệm chức vụ chính phó tổng quản cho đến bây giờ.

Nghiêm Tú Hiệp gập đầu:

– Như thế là được rồi, tại hạ chỉ cần biết con người của Dương phó quản như thế nào là được rồi.

Lý Duy Năng nhướng mắt:

– Nghiêm huynh...

Nghiêm Tú Hiệp mỉm cười kê vai nói nhỏ với Lý Duy Năng một lát, Lý Duy Năng chớp mắt gật gù tỏ vẻ vui mừng:

– Nghiêm lão bá quả thật cao kiến, tiểu đệ xin hoàn toàn tuân theo kế hoạch.

Nói xong hấn đứng dậy đi ra cửa phòng gọi lớn:

– Thanh Hồng, hãy cho vời chính, phó chư vị tổng quản đến cho.

Thanh Hồng vâng dạ, và một lúc sau Khang Văn Huy và Dương Sĩ Kiệt bước vào.

Lý Duy Năng đứng lên giới thiệu Yên Sơn song hiệp và hai người của Nghiêm Tú Hiệp.

Kế đó Lý Duy Năng bèn thuật lại chuyện âm mưu của Ngũ Phượng môn cho hai

người của họ Dương biết.

Yến Sơn song hiệp vừa kinh hoàng vừa căm tức. Khang Văn Huy nói:

– Huynh đệ đã từng nói chuyện này trước với đại công tử rồi, tại hạ biết bọn Ngũ Phượng Môn tàn ác lắm không thể tin theo lời chúng được.

Lý Duy Năng ngượng ngập:

– Thật ra cũng chỉ vì nóng lòng vì gia phụ nên nhất thời tiểu đệ hồ đồ...

Khang Văn Huy nói:

– Chưa gặp chuyện khó khăn thì không ai có thể lường trước được chuyện gì xảy ra, hôm nay cũng may mà Nghiêm đại hiệp đã cho Nghiêm thiếu hiệp đến đây, chẳng hay đại công tử đã có dự định kế hoạch gì chưa?

Dương Sĩ Kiệt nổi nóng:

– Còn bàn chi nữa cứ bắt tên ấy mà lột mặt nạ hăn ra rồi giết phứt cho rồi.

Khang Văn Huy vội nói:

– Dương nhị đệ không nên nói như thế, Nghiêm đại hiệp đã cho Nghiêm thiếu hiệp đến đây tất là đã có nhiều kế hoạch.

Lý Duy Năng cười:

– Khang tổng quản nói đúng, sở dĩ huynh đệ thỉnh nhị vị đến đây là cốt để thương lượng bề chuyện ấy.

Tiếp theo nghiêng tai nói nhỏ vừa đủ cho hai người nghe, Dương Sĩ Kiệt có vẻ tán thành:

– Diệu kế, quả đúng là diệu kế, chúng ta cứ y như thế mà tiến hành.

Là con người tương đối thâm trầm hơn, Khang Văn Huy ngẫm nghĩ rồi mới gật đầu:

– Tự nhiên đó là diệu kế nhưng có điều cần phải chú ý là hậu quả. Thật lão trang chủ hiện tại đúng là người của chúng giả dạng thì lão trang chủ thật lại đang ở trong bàn tay của chúng, chuyện ấy thật là hệ trọng, chúng ta cần phải có biện pháp thích ứng mới có thể tránh được những điều đáng tiếc xảy ra.

Lý Duy Năng cúi đầu suy nghĩ...

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Lão trang chủ tuy đang ở trong tay kẻ địch nhưng mục đích của chúng là uy hiếp đại công tử, chỉ khi nào Bắc Lý hoàn toàn dưới bàn tay khống chế của chúng, còn không chúng nhất định chưa làm hại lão trang chủ đâu.

Khang Văn Huy gật đầu:

– Có lý, chúng quả thật chưa dám hại.

Hăn đưa mắt nhìn Nghiêm Tú Hiệp và nói tiếp:

– Nhưng không biết đối với bọn Ngũ Phương Môn đã có ý khống chế toàn bộ võ lâm, Nghiêm đại hiệp đã có ý gì chưa?

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Bắt đầu khống chế theo âm mưu thì chuyện thứ nhất mà bọn Ngũ Phương Môn định làm là ngoài việc nắm chặt võ lâm Tứ Đại thế gia, bọn chúng còn âm mưu khống chế trước tiên hai môn phái Nga My và Thiếu Lâm. Gia thúc đã phái người sang Đông Hứa chuẩn bị tập hợp Tứ Đại Thế Gia đồng thời cùng với Tử Trúc Am và đại hòa thượng Giác Minh ra mặt liên lạc triệu tập hai môn phái Thiếu Lâm và Nga My cùng đối phó.

Hắn mỉm cười và nói tiếp:

– Tại hạ còn có thể tiết lộ một chuyện để quý vị yên lòng là cứ theo lời của gia thúc thì hình như gần đây có một tuyệt đỉnh cao thủ tìm cách đột nhập tổng đàn của Ngũ Phương Môn, như vậy nhất định về tung tích của lão trang chủ sẽ về tới với chúng ta trong một ngày gần đây...

Lý Duy Năng nói:

– Người ấy do Nghiêm lão bá phái đi à?

Nghiêm Tú Hiệp lắc đầu:

– Chuyện này được xem là một chuyện cơ mật hạng nhất trong toàn bộ kế hoạch chống địch của ta, chính tại hạ cũng không biết rõ, cứ theo gia thúc nói thì vị ấy võ công rất cao, cao hơn cả gia thúc rất nhiều.

Khang Văn Huy chớp mắt ngạc nhiên:

– Trong giang hồ mà lại có người hơn cả Nghiêm đại hiệp thì thật tình tại hạ chưa từng nghe thấy có được mấy người, chẳng hay Nghiêm thiếu hiệp có biết vị ấy là ai không?

Nghiêm Tú Hiệp lắc đầu:

– Gia thúc không có nói mà dường như người cũng không biết...

Khang Văn Huy đứng dậy nói:

– Thời giờ cũng khá cấp bách, xin thỉnh chư vị tiến hành kế hoạch, tại hạ xin cáo từ để lo những chuyện riêng

Lý Duy Năng đứng dậy mời Nghiêm Tú Hiệp cùng Cồ tiên sinh theo mình và Dương Sĩ Kiệt vào hậu đường.

Qua khỏi sân lộ thiên bên sau, Lý Duy Năng dừng lại nói:

– Xin Dương phó tổng quản thỉnh Nghiêm thiếu hiệp và Cồ tiên sinh đến đại sảnh ngồi nghỉ, tại hạ vào bẩm với gia gia trước đã.

Lý Duy Năng đến thang lầu gặp ngay hai tên a hoàn, chúng lật đật vào bẩm báo:

– Phu nhân, có đại công tử đến.

Tiếng của Trâm di nương từ trong vọng ra:

– Hãy thỉnh đại công tử vào.

Lý Duy Năng bước vô thấy Lý Quang Trí đang nằm nhắm mắt, hấn nghiêng rặng nhưng có dẫn, bước lại vòng tay nói với Trâm di nương:

– Xin bái kiến di nương.

Trâm di nương cười cười nói nhỏ:

– Đại công tử lật đật lên đây, phải chăng có chuyện gì quan trọng xảy ra?

Lý Duy Năng hỏi lại:

– Gia gia đã ngủ lâu mau rồi?

Hai tiếng “Gia gia” Lý Duy Năng thốt ra thật miễn cưỡng nhưng vì bảo toàn bí mật chưa bị khám phá, hấn cố tâm dần xuống nhưng dù có dần cách mấy thì giọng hấn vẫn khác hơn ngày thường.

Trâm di nương có vẻ vô cùng ngạc nhiên, bà ta lật đật thấp giọng:

– Lão gia đang ngủ say, chẳng hay có chuyện gì thế đại công tử?

Ngay lúc ấy Lý Quang Trí tựa mình:

– Năng nhi đấy à?

Lý Duy Năng bước lại gần:

– Gia gia đã tỉnh dậy...

Lý Quang Trí hỏi:

– Có gì không con?

Lý Duy Năng nói:

– Không có chi, vừa rời từ Thái Bình Bảo, Nghiêm lão bá có cho cháu của người là Nghiêm Tú Hiệp đưa một vị y sinh, nghe đâu là một danh y vùng Xuyên Thiểm. Nghiêm lão bá muốn đưa đến đây để chuẩn mạch cho gia gia...

Lý Quang Trí cau mặt:

– Nghiêm Hữu Tam cho người đến đây xem bệnh à? Hừ hấn mà lo lắng cho ai, con hãy bảo với họ rằng cha đã mạnh rồi không cần khám bệnh.

Lý Duy Năng nói:

– Gia gia và Nghiêm lão bá vốn là chỗ thâm tình, người đã có lòng mà mình từ chối hấn như thế sẽ làm mất mặt người chẳng? Vả lại thật sự thì trong mình gia gia cũng đang bị chất độc hoành hành, biết đâu khi xem mạch, vị y sinh đó lại có được phương cách chữa trị thì cũng là chuyện tốt.

Hình như cảm thấy lỗ lờ, Lý Quang Trí lật đật nói chữa:

– Danh y miền Xuyên Thiểm mà sao cha lại chẳng biết gì cả? Luôn cả Thanh

Phong đạo trưởng mà còn bó tay hướng chi đối với thầy thuốc tâm thường. Thôi được rồi, con hãy cho người dâng lộ phí và nói rằng cha đã khỏi, khỏi bị phiến toái.

Lý Duy Năng cố dần cơn tức giận, hấn nói nhỏ nhẹ:

– Nghiêm lão bá đã có lòng cho người muôn dặm đường xa tới đây dù gì cũng là một thịnh tình, nếu chúng ta một mực từ chối thì dù có dâng bao nhiêu lộ phí cũng là chuyện hết sức mất lòng, theo con thấy thì chuyện họ vào đây xem mạch cho gia gia là chuyện có lợi chứ không có hại. Xin gia gia hãy để cho họ xem thử có sao. Vì con đã mời họ ngồi chờ ở dưới kia rồi.

Trầm di nương nói xen vào:

– Lão gia thật kỳ khôi, người ta đã có lòng như thế thì tại sao lại đi từ chối?

Lý Quang Trí khẽ liếc Trầm di nương rồi gật đầu:

– Cũng được, hài tử, vậy con hãy mời họ vào đây.

Lý Duy Năng mím miệng chạy nhanh ra ngoài, một lát sau hấn đưa Nghiêm Tú Hiệp và Cồ Thiên Khải bước vào.

Tiếp theo là Phó tổng quản Dương Sĩ Kiệt.

Trầm di nương cứ gật đầu chào chứ không chịu tránh đi vào trong.

Nghiêm Tú Hiệp bước tới giường khẽ nghiêng mình:

– Tiểu điệt kính bái Lý lão bá và xin trao lời gia thúc viếng thăm.

Lý Quang Trí hé mắt nhìn Nghiêm Tú Hiệp và nói bằng giọng yếu ớt:

– Không dám, lệnh điệt của Nghiêm huynh đấy à? Lão phu không thể ngồi dậy xin cam thất lễ.

Nghiêm Tú Hiệp nói:

– Năm năm về trước cháu có theo gia thúc đến đây và được tham kiến lão bá...

Lý Quang Trí à luôn hai tiếng:

– Đúng rồi nhưng Nghiêm lão đại xem ra cũng không khác gì trước cho mấy... chỉ có lão phu... Lão phu thì thay đổi thật nhiều.

Nghiêm Tú Hiệp cười thâm: “Xin lỗi, ngài đã hổ rồi đấy nghe, kẻ này đâu đã gặp ngài”.

Thế nhưng ngoài miệng hấn vẫn cung cung kính kính:

– Vâng, lão bá có phần kém quắc thước hơn trước đôi chút chứ cũng không thay đổi gì mấy...

Hấn hơi ngưng lại rồi vòng tay nói tiếp:

– Gia thúc nghe lão bá không khỏe mấy lúc này nhưng vì chưa tìm được thầy hay nên mãi đến nay mới cho tiểu điệt đến. Đáng lý ra gia thúc thân tự đến đây nhưng vì gia thúc có nhiều điều quan trọng đành phải cho tiểu điệt đưa Cồ tiên sinh, vốn là một

lượng y nổi tiếng ở vùng Xuyên Thiểm khám bệnh cho lão bá. Gia thúc nhận định là biết đâu vì tấm lòng thành của gia thúc và với tài y dược của Cô tiên sinh mà lão bá thoát được chứng nan y.

Cô Thiên Khải bước tới vòng tay:

– Nghiêm Thiếu hiệp đã nói quá lời rồi, thật ra lão phu chẳng qua biết đôi chút về y dược, chỉ mong nhờ ơn trên phù hộ và hồng phúc của lão trang chủ mà bốc được thuốc hay.

Lý Quang Trí bảo Trầm di nương đỡ ngời dựa bên chồng, vừa thở vừa nói:

– Cô tiên sinh không ngại đường xa đến đây, lão phu thật nhiều thất lễ...

Cô Thiên Khải lật đật khoát tay:

– Xin lão trang chủ nằm nghỉ tự nhiên để lão xem sơ qua mạch...

Lý Duy Năng nhắc một chiếc ghế đem lại đặt kế bên giường mời Cô Thiên Khải.

Ngồi yên nơi ghế Cô Thiên Khải dùng ba ngón tay ấn mạch, rồi nghe thật chậm và chăm chỉ, mãi đến khi xong cả hai bên, lão ngẩng mặt nói với Lý Duy Năng:

– Lão trang chủ là người nội công thâm hậu tự nhiên khác với người thường, cứ theo mạch đi mà suy đoán thì huyết khí bị ngưng trệ vì một thứ độc chất thâm nhập khá lâu nên lục mạch đều biến loạn.

Lý Duy Năng nói:

– Vâng, Cô tiên sinh nói đúng, quả gia phụ bị nhiễm độc lâu rồi, nhưng chẳng hay Cô tiên sinh có thể chữa được chăng?

Cô Thiên Khải trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

– Trị được hay không thì phải qua sau khi phóng châm rồi mới quả quyết...

Lý Duy Năng chưa kịp nói thì Trầm di nương đã xen vào:

– Nhưng tiên sinh có chắc trị được không đã chứ?

Cô Thiên Khải cười dễ dãi:

– Đối với một chứng bệnh lạ như thế này, trước khi bắt tay vào chữa thử lần đầu, không có một vị thầy thuốc có lương tâm nào dám có lời tiên đoán, nhưng theo lão phu thì vẫn có thể dứt khoát được với phu nhân sau khi phóng kim châm.

Lý Duy Năng nói nhanh:

– Vâng, xin Cô tiên sinh cứ phóng châm thử khí độc trước rồi hãy tính chuyện chữa trị về thuốc sau.

Cô Thiên Khải mở nắp ra lấy hộp kim sắc vàng óng ánh và nhìn ra cửa khê nói:

– Phóng châm điều tối kỵ là gió, vậy xin đại công tử hãy đóng cửa lại.

Lý Duy Năng thân tự ra khép cửa.

Cồ Thiên Khải lại nhìn Trầm di nương nói:

– Điều kiện thứ hai là có đàn bà... điều này xin phu nhân vì cơn bệnh của lão trang chủ mà lượng thứ cho lời đường đột.

Trầm di nương đổi sắc:

– Lão nhân gia chúng tôi bình thời vẫn phải có người người săn sóc nâng đỡ cho nên tiện thiếp không dám dời khỏi nơi đây.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng cách điệu thật dịu dàng và khi thái luôn luôn làm cho người đối diện phải lung lay.

Cồ Thiên Khải mỉm cười:

– Giá như không phải là điều tối kỵ thì lão phu không dám phiền đến phu nhân, nhưng đây là chuyện quan hệ cho y trị nên lão phu xin phu nhân chịu phiền bước ra ngoài.

Lý Duy Năng nói liền theo:

– Cồ tiên sinh đã nói thế xin di nương hãy lui ra vả lại nơi đây còn có hài tử và Dương phó tổng quản thì nếu cần nâng đỡ gia gia cũng không có chi trở ngại.

Trầm di nương nhìn về phía Lý Quang Trí và khẽ gật đầu:

– Cũng được, nhưng chẳng hay thời gian phóng châm có lâu không nhỉ?

Vừa thận trọng lau từng mũi kim vàng, Cồ Thiên Khải trả lời:

– Có lẽ khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ chứ cũng không lâu lắm.

Như có vẻ không được yên lòng nhưng cuối cùng Trầm di nương cũng vẫn phải lui ra.

o O o